

Hồi 30

Được Mất Không Thường

Nguyên Thông gọi thêm mấy tiếng nữa, thấy trong đạo quán không ai trả lời. Chàng cau mày lại ngẫm nghĩ ra được một kế, liền lớn tiếng kêu gọi:

- Võ Đang đệ tử có mau ra nghênh đón bốn hộ pháp không?

Quả nhiên cửa đạo quán lại mở ra, vẫn là đạo sĩ nọ xuất hiện. Y tỏ vẻ nghi ngờ nhìn thẳng vào mặt Nguyên Thông không chớp.

Nguyên Thông mỉm cười giơ tay phải lên cho đối phương trông thấy cái cà rá ngọc đen. Đạo sĩ nọ biến sắc mặt la lớn một tiếng quay mình chạy vào bên trong. Nguyên Thông biết y sợ oai quyền vô thượng của chiếc cà rá, nhưng y nghi ngờ không dám quyết định cho nên hốt hoảng vào bên trong thưa với người bề trên. Nguyên Thông liền thủng thẳng bước vào trong đạo quán. Bề ngoài đạo quán đồ nát cũ kỹ, nhưng bên trong quét dọn rất sạch sẽ, tỏ ra đệ tử trong đạo quán vẫn biết giữ kỷ luật. Chàng đang ngẫm nghĩ thì đã thấy có ba vị đạo sĩ ở phía sau điện đi ra. Người đi trước tuổi trạc năm mươi, mặt trẻ, hai đạo sĩ phía sau chàng đã gặp trong thành Ba Đông, đạo sĩ lớn tuổi ra tới cách Nguyên Thông chừng năm sáu bước tham kiến và nói:

- Đệ tử là Lý Trần cùng môn đệ Nhất Trần, Nhất Nguyên cung kính nghênh đón đại giá hộ pháp.

Nguyên Thông giơ một chưởng lên đã có một luồng khí vô hình không cho ba người cúi mình xuống, đồng thời chàng khẽ cúi đầu đáp lễ và nói:

- Sư huynh miễn lễ, tiểu đệ là Thẩm Nguyên Thông có điều muốn phiền sư huynh giúp cho.

Lý Trần đạo nhân vẻ mặt ngờ ngác, y không hiểu sao Nguyên Thông lại biến thành hộ pháp của Võ Đang, vì bản thân phái Võ Đang ngày càng sa sút, do hôm đại điển Nguyên Thông đã chất vấn những việc nan giải trước mặt mọi người mà người Chuông Môn Võ Đang không sao trả lời được. Vì vậy quần hùng mới khinh thường phái Võ Đang, và Võ Đang vì thế mà sa sút.

Nguyên Thông biết ý nghĩ đối phương liền đem chuyện mấy ngày gần đây xảy ra tai kiếp cho phái Võ Đang kể một lượt cho Lý Trần nghe.

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc và cảm tạ Nguyên Thông. Nguyên Thông nói rõ ý muốn của mình cho mấy người hay:

- Xin sư huynh nghĩ cách chuyển báo ngay cho Tỉnh Linh Tử Chuông Môn, bảo tiểu đệ lờ đi tới Ba Đông nhất thời không muốn trở về Võ Đang vội.

Lý Trần vâng lời đáp:

- Đệ tử xin chuyển lời thỉnh giáo ngay. Thấm hộ pháp cứ yên tâm.

Nguyên Thông cảm tạ xong lại hỏi tình hình gần đây ở ngôi đạo quán. Lúc ấy chàng mới hiểu Nhất Nguyên, Nhất Trần hai người đi kiểm Ba Đông Nhất Hồ mượn một cái võng để cáng người bệnh nặng đi ra ngoài xa mười dặm cầu người cứu chữa.

Nguyên Thông suy nghĩ biết trong đạo quán này không có ai bị thương cả, mới đưa mắt nhìn Lý Trần đạo nhân tỏ ý hỏi.

Lý Trần đạo nhân giật mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng:

- Vị hộ pháp này lợi hại thực, ít tuổi như thế mà đã thông minh tinh tế khôn lường!

Y lại vội giải thích:

- Tối hôm qua bản đạo đi qua hậu sơn, ngẫu nhiên cứu được một hiệp sĩ trẻ tuổi. Vết thương của y khá nặng không thể mang về đạo quán cứu chữa được, mới tạm giấu y vào trong một cái hang động ở gần đó...

Nguyên Thông là người rất hiệp nghĩa, nghe Lý Trần nói như vậy liền lớn tiếng hỏi:

- Hang động đó ở đâu? Mau đưa mỗ đi.

Lý Trần đạo nhân cũng nóng lòng sốt ruột, vội vã đi trước dẫn đường. Hai người đi một lát đã tới. Nguyên Thông vội xông vào trong động, thấy tối đen như mực, nhưng đôi mắt chàng vẫn thấy rõ hết, chàng bỗng la lớn "Đại ca!" rồi xông vào bên trong. Thì ra chàng nhìn rõ thanh niên mặt nhợt nhạt mình đầy máu đang nằm trên đồng cỏ lại là người bạn tri thân của mình là Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật. Chàng thăm mạch Tăng Bật một hồi rồi nhanh tay điểm luôn ba mươi sáu đại huyệt của chàng nọ để cho chân khí khỏi bị tiết ra ngoài. Chàng lại móc túi lấy viên thuốc Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn ra bỏ vào mồm Tăng Bật, đồng thời chàng ngồi xếp bằng vận Thiên Huyền Thần Công dồn chân lực của mình sang người Tăng Bật, cố hết sức cứu chữa cho Tăng Bật. Trong một thời gian rất ngắn Tăng Bật đã khôi phục lại tri giác. Chàng ta mở mắt ra nhìn thấy Nguyên Thông ngồi cạnh, ứa nước mắt khẽ gọi:

- Nguyên đệ!

Nguyên Thông vội ngăn cản:

- Đại ca bị nội thương rất nặng không nên nói chuyện vội, cứ theo tâm pháp phối hợp chân lực của tiểu đệ mà vận công điều tức trước đã.

Tăng Bật tuy rất cảm động nhưng biết thương thế của mình rất nặng, liền nghe lời Nguyên Thông vận nội công điều tức.

Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn có thể cứu người sắp chết sống lại được, giờ lại thêm nội công tuyệt thế của Nguyên Thông giúp cho, nên đừng nói là tạng phủ của Tăng Bật bị nát, dù có chết một nửa cũng có thể cứu sống được.

Nguyên Thông lập tâm giúp cho Tăng Bật thành người có nội công cao thâm, nên nhân lúc này liền đả thông luân Nhâm, Đốc nhị mạch cho chàng ta để đền ơn chàng đã vì mình đi tới tận Tây Tạng.

Tăng Bật thấy vết thương của mình đã lành mạnh, và sức nóng ở tay Nguyên Thông vẫn dần dập đưa sang tiếp, y mới tỉnh ngộ cảm động vô cùng lại càng nhấn mạnh vận công điều tức thêm.

Công lực của Nguyên Thông đã tới mức siêu phàm nhập thánh rồi, dưới sự hiệp trợ của chàng không đầy nửa tiếng đồng hồ mà Nhâm, Đốc nhị mạch của Tăng Bật đã được đả thông.

Nguyên Thông vội đứng dậy mặt chỉ hơi đỏ thôi, nhưng không mệt mỗi chút nào.

Tăng Bật tiếp tục vận công vài lần nữa mới đứng dậy, hai mắt nhìn thẳng vào Nguyên Thông tỏ vẻ cảm ơn mà không sao thốt lên tiếng.

Lý Trần đạo nhân là đệ tử đời thứ hai của Võ Đang, nội công hỏa hầu đã có bốn chục năm tu luyện, nhưng học thức và kinh nghiệm của y rất phong phú, y thấy Nguyên Thông chữa thương như vậy cũng đứng đờ người ra cảm phục.

Nguyên Thông đưa mắt nhìn hai người rồi tẩm tẩm cười và nói:

- Đại ca, nếu không phải Lý Trần đạo trưởng của Võ Đang kịp thời cứu đại ca, có lẽ lần này tiểu đệ di hận suốt đời.

Tăng Bật nghe thấy Nguyên Thông nói mình được một đệ tử của Võ Đang cứu thoát, nghĩ đến chuyện năm xưa mình đối đãi với đệ tử Võ Đang độc ác như thế nào, trong lòng hổ thẹn vô cùng vội cảm tạ Lý Trần đạo nhân và nói:

- Tăng Bật cảm ơn đạo trưởng đã ra tay cứu giúp.

Lý Trần đạo nhân không ngờ thiếu hiệp này lại là Tăng Bật mới nổi tiếng trên giang hồ, chuyên môn làm nhục các đệ tử của bốn phái. Nên lúc này y biến sắc mặt, tuy cũng đáp lễ nhưng không nói gì chỉ kêu "Ồi" một tiếng thôi.

Nguyên Thông thấy vậy hiểu ngay, vội kể lại câu chuyện tại sao Tăng Bật lại thù hằn với Võ Đang cho Lý Trần đạo nhân hay.

Lúc ấy đạo sĩ mới khỏi tấm tức và không khí trong động cũng ôn hòa ngay.

Lý Trần đạo nhân là chủ nhân, nên mời Nguyên Thông và Tăng Bật về đạo quán.

Tăng Bật nghĩ đến chuyện Nguyên Thông bị thương huyết quản và các đường mạch đã nứt rạn tại sao lại khôi phục một cách nhanh chóng như thế, nên y vội hỏi chàng nguyên nhân tại sao?

Gặp bạn, Nguyên Thông mừng rỡ vô cùng, liền kể hết chuyện cho Tăng Bật nghe. Thấy Nguyên Thông nhân họa đắc phúc, Tăng Bật mừng rỡ ứa nước mắt.

Nguyên Thông kể xong câu chuyện vội hỏi lại Tăng Bật:

- Đại ca với Thần Thâu Thất lão tiền bối đi Tây Tạng lấy thuốc kết quả ra sao? Thất lão tiền bối đâu? Tại sao đại ca lại bị thương nặng như thế?

Tăng Bật rầu rĩ nói:

- Ngu huynh bất tài tuy lấy được Thiên Nhất Chân Thủy rồi, nhưng tối hôm qua lại bị người ta cướp mất.

- Tiểu đệ đã lành mạnh rồi, chả cần dùng đến Thiên Nhất Chân Thủy nữa, quý hồ đại ca lành mạnh là được rồi, hà tất phải quan tâm đến việc đó làm chi?

- Nhất lão tiền bối tốn bao nhiêu công sức mới vào được Bốc Lập Sát Cung lấy trộm được Thiên Nhất Chân Thủy ra giao cho ngu huynh đem về cho hiền đệ, nhưng ngu huynh lại không đem được nó tới nơi tới chốn càng nghĩ càng cảm thấy hổ thẹn.

Nguyên Thông ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi Tăng Bật:

- Đại ca bị người ta tập kích ở đâu vậy? Tại sao Thất lão tiền bối không đi cùng đại ca?

Tăng Bật thở dài đáp:

- Ba Đông là đường lối then chốt đi vào Tứ Xuyên, nên người trên giang hồ đi lại đông đúc lắm. Trước khi chúng tôi vào Tây Tạng không hề bị tiết lộ ra ngoài, cho nên mới lấy trộm được Thiên Nhất Chân Thủy một cách nhanh chóng như vậy. Nhưng khi về đến Tứ Xuyên này

thì phát giác có người theo dõi, Thất lão tiền bối đã liền tiếp giở xảo kế ra mới qua được Mao Giáp của Tứ Xuyên, tưởng đã qua được cái tai nạn rồi. Ngờ đâu đến đây lại xảy ra chuyện...

Lý Trần đạo nhân có vẻ hồ thẹn nói:

- Tằng huynh nói rất đúng, nơi đây nhân vật giang hồ đi lại đông đúc lắm. Bàn đạo bất tài chưa phát hiện một người nào khả nghi hết.

Tằng Bật lại kể:

- Bọn người đó đều dùng khăn bịt mặt công lực rất thâm hậu, nghe giọng nói của họ có lẽ người nào người nấy đều lớn tuổi.

Nguyên Thông nghe lời Tằng Bật liền tưởng tới bọn người tiến đánh lén Võ Đang đều là những người lớn tuổi và có tên tuổi trên giang hồ cả. Chàng rùng mình, đoán chắc hai việc này đều do người trong bóng tối giật dây kia sai người bịt mặt làm hết. Nên chàng lo âu hỏi:

- Với công lực của đại ca mà còn bị đối phương đánh cho bị thương nặng như thế, chắc bọn chúng lại dùng cách hạ lưu nhiều người vây công chứ gì? Nhưng không biết Thất lão tiền bối ra sao?

Tằng Bật hậm hực đáp:

- Tài của Thần Thâu Thất lão tiền bối quả nhiên thiên hạ vô song, võ công của ông ta cũng cao siêu lắm, ông ta vội giở tài ba tiểu xảo xuất thần nhập hóa ra làm cho chín người kia không sao ngăn cản nổi, còn ba tên kia liền bỏ huynh quay sang vây công ông ta nữa.

Nguyên Thông lo âu:

- Thất lão tiền bối làm sao mà địch lại mười hai tên cao thủ như vậy?

Tằng Bật rầu rĩ đáp:

- Ngu huynh định lên trợ giúp nhưng Thất lão tiền bối cứ trợn mắt lên ra hiệu, nên ngu huynh không dám trái lệnh liền nghiêng răng rời Thất lão tiền bối... Nhưng ngu huynh mới đi được có hai dặm đường tới mép núi đã có bóng người lố nhố, lại có mười hai người bịt mặt nữa cản lối đi.

Hiển nhiên chúng đã biết trước nên chúng chẳng nói chẳng rằng nhảy xổ lại vây đánh ngu huynh liền. Mười hai người đó công lực rất cao, ngu huynh biết là không thể thoát được nên giết được tên nào hay tên đó rồi cùng chết với kẻ địch còn hơn là để bọn chúng bắt sống. Ngu huynh quyết tâm vậy liền ra tay đấu với chúng, nhưng chỉ miễn cưỡng được hơn bốn mươi hiệp thôi, sau đó bị đánh trúng một chưởng vào hông bên trái ngã lăn ra đất mồm hộc

máu tươi... Chờ tới khi đạo trưởng đến cứu ngu huynh thức tỉnh thì lọ nước Thiên Nhất Thần Thủy đã biến mất...

Lý Trần đạo nhân vội đỡ lời:

- Hôm đó bản đạo với mấy tiểu đồ lên núi hái trái cây bỗng thấy Tăng đại hiệp nằm ở dưới chân núi. Bản đạo vội cứu ông ta dậy đưa vào trong hang động.

Nguyên Thông nghe hai người nói xong, ngấm ngấm suy nghĩ, sau đó chàng cau mày lại hỏi tiếp:

- Đại ca, chẳng lẽ đại ca với Thất lão tiền bối đã để lộ hành tung ở đâu rồi chẳng?

Tăng Bật cương quyết đáp:

- Không khi nào, Thất lão tiền bối là người đa mưu túc trí và lão luyện. Sau khi rời khỏi Lư Sơn, ngu huynh với ông ta nói chuyện với nhau cũng dùng mắt ra và tay ra hiệu, tuyệt không hề nói một lời nào về Thiên Nhất Thần Thủy cả. Có lẽ đến giờ Bồ Lạp Sát Cung cũng chưa biết nước báu đó đã bị mất trộm, đồng thời lấy được Thiên Nhất Thần Thủy rồi Thất lão tiền bối liền trao cho ngu huynh và gói kín, đến bây giờ chính huynh cũng không biết nước đó đựng bằng cái gì. Như vậy người ngoài làm sao mà biết được.

Nguyên Thông lại nghĩ ngợi giãy lắt lẩm bẩm nói:

- Nếu vậy việc này trừ gia gia mấy người bề trên biết ra thì còn có Vô Hình Kiếm Tôn lão tiền bối biết thôi. Chẳng lẽ lúc đi lấy Tục Đoạn Thần Dao, Tôn lão tiền bối đã kể chuyện này cho Vạn Gia Sinh Phật hay chẳng?

Tăng Bật vì đi Tây Tang nên không biết võ lâm Trung Nguyên đã xảy ra nhiều việc, bấy giờ nghe thấy Nguyên Thông nói ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì Vạn Gia Sinh Phật thế?

Lý Trần đạo nhân tỏ vẻ cung kính xen vào đáp:

- Vạn Gia Sinh Phật là Ứng Thành Luân tiền bối ba mươi năm trước là Huỳnh Minh Giáo Chủ, nhưng bây giờ ông ta đã thay tâm đổi tính chuyên giúp đỡ người, nhờ vậy chính nghĩa giang hồ mới được duy trì. Đồng thời ông ta đã trở thành một nhân vật thần tượng khiến ai ai cũng phải kính ngưỡng.

Tăng Bật nghe vậy liền ồ lên một tiếng. Đang lúc đó bên ngoài có tiếng một ông già ở ngoài đạo quán nói vọng vào:

- Cá trên thớt ngày hôm nay tha hồ lão phu ăn một bữa thật no.

Tăng Bật kinh hải quát hỏi:

- Ai đó?

- o 0 o -

<http://www.nhanmonquan.com>